

příležitost, aby nabyly vědomosti o výsledku provedeného důkazu, pokud se ho použije k odůvodnění v rozhodnutí, a vyjádřily se o něm. To však se v daném případě, jak stížnost právem rovněž vytýká, nestalo.

Žal. úřad sice uvedl ve svém rozhodnutí určité skutečnosti, jež ho vedou k závěru o reální povaze patronátu, leč skutečnosti ty jednak nejsou ještě důkazem této reální povahy (že komisař patronátní byl úředníkem velkostatku a že patronátní úřad byl umístěn v kanceláři velkostatku), jednak — pokud jde o výkaz úředních věcí patron. úřadu z 21. prosince 1928 a jednací protokoly a účetní doklady v něm citované — nebyl o nich st-l v řízení správním slyšen (§ 48 odst. 3 spr. ř.) a žal. úřad také netvrdí, že obsah dokladů těch byl st-li znám; v nař. rozhodnutí pak je uveden pouze závěr, k němuž žal. úřad na podkladě těchto výkazů, protokolů a účetních dokladů dospěl, nejsou však v něm uvedeny premisy (t. j. jednotlivé konkrétní části těchto úředních spisů), které vedly žal. úřad právě k závěru, že jde o patronát reální. V tom spočívá vada, zatěžující nař. rozhodnutí, jejíž podstatnost nemůže zmenšiti ani poukaz žal. úřadu na skutečnost stanovení přejímací ceny. Neboť při shora uvedené vadě nemůže skutečnost ta — která poskytuje snad určitý indic pro to, že jde o patronát reální — sama o sobě býti důkazem o reální povaze patronátu, když ve stanovení přejímací ceny není ještě obsažen judikátní výrok o povaze patronátu, k němuž by ostatně stpů ani povolán nebyl.

Stejně podstatnou vadou stíženo je nař. rozhodnutí i pokud jde o rozsah patronátu, jak je — opět jen uvedením pouhého závěru, či prostým konstatováním — stanoven v poslední větě nař. rozhodnutí. Také zde nejsou uvedeny obsahově premisy, z nichž žal. úřad dospívá k závěru, že patronát vztahuje se na všechny, jednotlivě vypočtené objekty. Není-li pak předpisu, podle něhož by již pouhá skutečnost, že kostel mateřský stojí pod patronátem, sama o sobě stačila k důkazu, že i kostel filiální podléhá témuž patronátu, nelze — nehledě ovšem k dalším objektům — ani zde podstatnost zmíněné vady neuznati.

Pro obě tyto podstatné vady bylo rozhodnutí to zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.933.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * 5% přírůstku k přejímací ceně podle § 1 f) odst. E zák. č. 166/1921 Sb. nelze ve smyslu odst. 2 § 5 dávk. řádu č. 545/1919 Sb. připočítávati ke zcizovací ceně.

(Nález ze dne 23. května 1935 č. 14.628/35.)

V ě c: Jan kníže ze Sch. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Z převodů nemovitostí, provedených na základě zák. o zajištění půdy drobným pachtýřům č. 318/1919 Sb. soudními usneseními z 26. prosince 1921 a 23. února 1922, byla st-li jako zciziteli vyměřena platebními rozkazy zem. inspektorátu pro zem. dávky ze 17. září 1932 a z 22. září 1932 dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí v částce 33 Kč 80 h a 20 Kč 35 h.

V odvoláních proti těmto platebním rozkazům namítal st-l, že vyměřovací úřad neprávem započítával do zcizovací ceny též 5% přírážku, sloužící podle zák. k úhradě nákladů způsobených státu provedením zák. o drobných pachttech, ježto uvedená přírážka nepatří mezi břemena nabyvatelem převzatá, ani mezi vedlejší plnění mimo kupní cenu, poněvadž nebyla smluvena, nýbrž zvláštním zákonným ustanovením uložena nabyvateli.

Nař. rozhodnutími stejného znění zamítl žal. úřad uvedená odvolání a výrok svůj odůvodnil takto: »Vzhledem k základní myšlence dávkových pravidel, spočívající v tom, postihnouti dávkou přírůstek hodnoty, nelze ceně nemovitosti přikládati jiný význam než pohodlné daňově-technické pomůcky. Nelze proto sdíleti názor odvolání, že zákon dává straně nárok na to, aby se při výpočtu dávky vycházelo jen z toho, co strana skutečně obdržela, a to již z toho důvodu, poněvadž předmětem dávky není zisk, který se následkem zcizení v majetku zcizitele realizuje a číselně projevuje. Není tudíž rozhodnou okolnost, že zcizitel musí na základě speciálního zákonného ustanovení částku kupní ceny odvésti státu.«

O stížnostech uvážil nss toto:

Na sporu jest jediné otázka, zda žal. úřad právem zamítl nárok st-lův v odvolání uplatňovaný, aby do zcizovací ceny nebyla započítávána 5% přírážka k přejímací ceně.

Žal. úřad v nař. rozhodnutích neoznačuje sice přesně právní normu, na které se uvedená 5% přírážka zakládá, avšak z označení, že jde o přírážku sloužící podle zák. k úhradě nákladů způsobených státu provedením zák. o zajištění dlouhopachtů, je nepochybně patrné, že se jedná o přírážku normovanou ustanovením § 1 f) odst. E zák. č. 166/1921 Sb., jímž byl změněn a doplněn zák. č. 318/1919 Sb. o zajištění půdy drobným pachtýřům. Tomu také nasvědčuje okolnost, že v usnesení okr. soudu v Lišově z 26. prosince 1921 jest ona přírážka označena jako »5% ve prospěch státu« a připočtena k přejímací ceně soudem stanovené. Ostatně stížnosti rovněž výslovně uvádějí, že na sporu jest přípočet přírážky podle § 1 f) odst. E zák. č. 166/1921 Sb. a žal. úřad tvrzení to ani nepopřel, ani nevyvrátil. Musí proto nss vycházeti z toho skutkového stavu, že v daném případě je spor o přípočet 5% přírážky podle § 1 f) odst. E zák. č. 166/1921 Sb. do ceny zcizovací.

Cit. ustanovení, kterým byl doplněn § 21 zák. č. 318/1919 Sb., stanoví, že kromě přejímací ceny nebo části její jest povinen pachtýř zaplatiti u téhož soudu a v téže lhůtě 5% přejímací ceny, jichž stejně jako 5% srážky ceny přejímací, odvedené podle § 26 odst. 1 ve prospěch

státu, má být použito k úhradě nákladů, způsobených státu provedením tohoto zákona.

Z ustanovení toho je zřejmo, že plátcem uvedené 5% přírážky je pachtýř, příjemcem jejím stát, a že vlastníku nemovitostí neplynou z tohoto zákonného ustanovení ani žádné povinnosti ani výhody. Názor tento potvrzuje také zpráva zemědělského výboru poslanecké sněmovny č. 1500/1921, v níž výslovně se uvádí, že zemědělský výbor uznal za spravedlivé, aby vedle vlastníků (§ 26 odst. 1) i pachtýři, jimž se dostává půda do vlastnictví, přispěli náležitě k úhradě nákladů, jež vzniknou státu prováděním zákona ve prospěch jich vydaného.

Je-li však povinnost platit 5% přírážku uložena zákonem pachtýři, tedy nabyvateli nemovitosti, a příjemcem jejím je stát, nikoliv zcizitel nemovitosti, pak nelze uvedenou 5% přírážku pokládati ani za břemeno nabyvatelem převzaté, ani za vedlejší plnění mimo kupní cenu smlouvené, a nelze ji proto ve smyslu odst. 2 § 5 dávk. řádu č. 545/1919 Sb., jehož jest v daném případě použití, ježto jde o převody, které se staly dne 26. prosince 1921 a 23. února 1922, připočítávati ke zjištěné zcizovací, resp. soudem stanovené přejímací ceně. Opačný názor žal. úřadu nemá proto opory v příslušných zákonných předpisech.

Pokud pak nař. rozhodnutí odůvodňují svůj zamítavý výrok tím, že strana nemá nároku, aby se při výpočtu dávky vycházelo z toho, co strana skutečně obdržela, a že proto je nerozhodna okolnost, že zcizitel musí na základě speciálního zákonného ustanovení odvésti částku kupní ceny státu, nelze odůvodnění to uznati za správné již proto, že v daném případě nejde, jak shora dovozeno, o 5% srážku z přejímací ceny, kterou nese zcizitel podle odst. 1 § 26 zák. č. 318/1919 Sb., nýbrž o 5% přírážku k přejímací ceně, kterou platí podle § 1 f) odst. E zák. č. 166/1921 Sb. pachtýř ve prospěch státu.

Č. 11.934.

Samospráva obecní: Podle § 102 obec. zřiz. čes. může státní úřad dozorcí zakázati výkon usnesení, kterým obecní zastupitelstvo učinilo protestní projev proti výtržnostem v obci jiné.

(Nález ze dne 23. května 1935 č. 16.078/35.)

V ě c: Obec St. proti zemskému úřadu v Praze o zastavení protestního projevu obecního zastupitelstva.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v St. usneslo se ve schůzi dne 28. července 1932 na protestním projevu proti událostem v D. Výměrem z 19. srpna 1932 zakázal okr. úřad v Děčíně podle § 102 obec. zřiz. provedení tohoto usnesení, poněvadž jím obecní zastupitelstvo vybočilo z mezí své působnosti. Nař. výměrem zamítl zem. úřad v Praze odvolání obce do tohoto výměru z těchto důvodů: »S názorem odvolání, že